Apunts finals d'un debat ciutadà

El mes de març de 1981, el ple del primer Ajuntament democràtic de Girona després del franquisme aprovà donar el nom de plaça de la Constitució a l'espai del barri del Mercadal on l'hem trobat fins ara. Hi votaren a favor tots els regidors: UCD, CiU, PSC i PSUC. Fou un acte ple de valor simbòlic i polític que encara és viu. El 23 de febrer anterior, s'havia superat l'intent de cop d'Estat de Tejero, Armada i altres. Una de les maneres amb què la ciutat refermà el seu compromís amb la democràcia fou aquest: dedicar una nova i cèntrica plaça al seu fonament, la Constitució. Ara, ignorant la nostra història, menyspreant el valor simbòlic que tenen les coses, Marta Madrenas, amb la col·laboració de CiU, ERC [http://www.diaridegirona.cat/tags/erc.html] i les CUP, coincideix a la pràctica amb els objectius d'aquells nostàlgics del franquisme.

M'ho recordava en Joan Miró, que afegí «el sentit de les dates als carrers es més aviat magre: algú sap a quin 20 de juny es refereix el carrer que porta aquest nom?».

De nomenclàtor també en parlava Campmajó al DdG d'ahir. I, posant en el mateix sac la plaça de la Constitució amb el polígon o barri de Germans Sàbat, assenyalava la necessitat de fer neteja de noms com el d'aquests tres joves carlins, membres del Terç de Montserrat, morts durant la guerra civil. Hauria de saber que no són els únics membres del Terç de Montserrat recordats als carrers de Girona. N'hi ha un altre. No l'hi dedicà el carrer un Ajuntament franquista, sinó el presidit per Carles Puigdemont. Em refereixo al carlí, i després falangista Feliu Matamala, pare de l'amic de Puigdemont, Jami Matamala.

És possible que considerin –en la millor tradició catòlica– que els pecats de joventut li foren perdonats per una virtuosa vida independentista posterior. Tant m'és. No m'agrada debatre sobre difunts. Però sí hauria de saber Campmajó que els noms que es donen a les coses canvien de significat. Ara podria anomenar el barri de Germans Sàbat Protomàrtir Forcadell, per exemple, i podria estar ben segur que passaria com amb la Plaça del Generalísimo en temps de Franco, que tothom li continuà dient plaça del Vi.

Amb revengisme no es crea res, sols odi i malestar. Ahir es projectà Federal d' Albert Solé. Es repassen conflictes, com s'enquisten i com l'única manera d'afrontar-los per avançar és concertar entre diferents. El diàleg i el respecte a qui no pensa igual. I el respecte a les lleis i els procediments que estableixen per fer avançar les posicions pròpies.

En aquest sentit, em sembla significativa una anècdota que passà diumenge a la concentració de «Tots som Girona». Es volia penjar al balcó de la Sala de govern de l'Ajuntament una pancarta que deia «La Constitució és democràcia». A mitja feina aparegué el cap de la policia local i, amb maneres fatxendes i provocadores, digué

que no es podia penjar. El personal se sentí indignat per l'actitud del policia però, sobretot, perquè a la mateixa façana hi ha penjada una pancarta sectària que hem pagat entre tots. Se sentien discriminats. La reacció, però, no fou fer la seva voluntat convertint-t'ho en un acte democràtic, segons la «filosofia política» de la Sra. Madrenas expressada al Ple municipal, sinó acatar l'autoritat del policia, per molt injusta que semblés l'actuació. Em sembla una reacció molt més democràtica, cívica i, sobretot útil, que resistir-se a les forces de l'ordre públic i a les decisions judicials com animà Carles Puigdemont [/tags/carles-puigdemont.html] als catalans a fer el primer d'octubre de l'any passat.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/02/15/apunts-finals-dun-debat-ciutada/895961.html?utm_source=rss